

BEVEZETÉS

Hihetetlen rejtély előtt állunk, ami nagyon is bizonyulhat tündérmesének.

Fajunk tündérmeséjének.

Kezdjük Galapagos Archipelagonál, ahol 1835 körül, Darwinban megfogant evolúciós elmélete: a sárkánygyíkok (leguánok) nem voltak mindig sárkánygyíkok, sem az emberek mindig emberek. Azóta nem hallottunk semmi komolyabbat – semmi magával ragadóbbat, vagy mondjuk felszabadítóbbat, mert ez valójában felszabadítás a rabságból, ami után áhítozunk. De miféle felszabadulásról lehet szó a Föld felrobbantásán, vagy a megváltás, üdvözülés mennyei, vagy akár jógikus formáinak keresésén kívül, melyekről kezdjük felfogni, hogy változatlanul hagyják a bolygót?

„A megváltás fizikai” – mondja Anya, akinek a sejtek tudatoságába vezető kalandját éppen most készülünk feltárni. Az evolúció vitathatatlanul materialista, vagy legalábbis anyagi. De milyen fajta Anyag is az? Zárt vagy nyitott? Darwin kinyitotta, és így tett kortársa, Jules Verne is. Max Planck, Heisenberg, Einstein és impresszionista, fauvinista és pointilista barátaiak szintén kinyitották – az Anyag minden oldalán feltárult. Sri Aurobindo és Anya is ezzel fognak foglalkozni néhány modern asztrofizikussal együtt. Akkor hát miért lenne az Anyag kevésbé nyitott a biológusok számára?

Sri Aurobindo 10 éves volt, amikor Darwin meghalt (1882). Már elhagyta Indiát, hogy megtanulja a nyugati materializmus leckéjét Londonban. Anya, jövőbeni társa, 4 éves volt Párizsban, míg Einstein 3, Ulmban.

1953-ban egy másik komoly elmélet került napvilágra, de amikor a „komoly” egy börtön aspektusát veszi fel, gyanakvókká válunk. Mert a gerincesek 400 millió évvel ezelőtti megjelenése óta, az evolúció megdöntött szép számú „biológiát” és „filozófiát”, egyiket a másik után, beleértve a rákét, a nyúlét és az orángutánét azért, hogy tovább lépjen a következő fajhoz. Hogyan tovább – ez az, ami érdekel minket. Tehát 1953-ban az anglo-amerikai biofizikusok egy csoportja felfedezte a működési módot, ahogy a DNS molekula másolja magát. Ez tényleg nagyon komoly. Az aminosavak lánacának elrendezése meghatározza az átörökítést: vajon egér leszünk-e vagy ember. Egy sajtóságos, varázslatos és tökéletesen tudományos molekula, a dezoxiribonukleinsav vagy DNS, feltartóztatlanul irányítja ezt az elrendeződést apáról fiúra, ha csak valamilyen röntgensugár vagy kozmikus sugárzás, vagy neutron bomba nem okoz kisiklást egy ponton a DNS sorozatban, és így a szaporodás eredménye inkább egy szörnyeteg lesz, mint egy új faj. De bárhogy álljon is a dolog, eszerint, ha a bomba időközben nem robban föl, a csírasejtek DNS-ében végbemenő, alig érzékelhető „kedvező” mutációk évezredek vagy évmillió után – melyek végül is kitesznek egy nagyobb változást – meg kellene érkezzünk egy másik fajhoz. Ez egy időhöz kötött felvetés, ami nagyon is úgy néz ki, mint egy nem kívánatos börtön. Természetesen, az a távoli új faj csak akkor tud színre lépni, ha a Homo sapiens jelenlegi négy és félmilliárd tagja nem állít elő elegendő patkány sapienst, akik korábban felfalják a Földet. Ez is egy nagyon komoly figyelembe veendő szempont, mert évezredekre volt szükségünk, hogy a népesség száma elérje az egymilliárdot 1830-ban, de a második milliárdhoz, már csak 100 évre, a harmadikhoz 30 évre és csak 14 évre a negyedik milliárdhoz.¹

A probléma sürgető. Többé már nem állnak rendelkezésünk-

1. New York Times 1980. Március 16.

re évezredek az evolúcióhoz, hogy megoldjuk a feladatot – lehet, hogy már 10 évünk sincsen. Tehát hogyan tudnánk kivezető utat találni ebből a szorult helyzetből az anglo-amerikai csapat és az ismétlődő sejtmutációkhoz szükséges évmilliók ellenére?

Ha a megoldás nem a mennyekben vagy bármilyen jógikus felzabadásban van, meglelhetjük-e azt közvetlenül a sejtekben és az Anyagban? Hogy az ember nem marad fenn végtelenségig emberként, még csak nem is „nemesített” emberként, ez nem vitás, ugyanúgy, mint ahogy a hulló sem maradhatott hulló a Másodkor kiszáradt mocsaraiban. Ha mi nem találjuk meg a „kulcsot”, az evolúció majd megtalálja nekünk, a biológusok ellenére.

Vajon vannak olyan dolgok, mint evolúciós „robbanások”, ahogy ezt néhány modern evolucionista állítja? Hisz a darwini természetes szelekció hosszadalmas folyamata úgy tűnik nem szolgál magyarázatul a fajok közötti nagymértékű változásokra. És ha így van, akkor mi indítja be ezeket a robbanásokat? Hetvenmillió évvel ezelőtt a dinoszauruszok hirtelen eltűntek a Föld felszínéről, elpusztultak, hogy helyet adjanak a mezei egereknek, hogy kergetűzhessenek és ugrándozhassanak.

57.412 – Elvárhatjuk ettől a testtől, ami most földi megnyilvánulásunk eszköze, hogy képes legyen fokozatosan átváltozni valamivé, ami képes kifejezni egy magasabb életet (kérdzte Anya, aki igyekezett megtalálni a „kulcsot” a fajokhoz, a test sejteiben), vagy el kell hagynunk e formát végképp, és belépnünk egy másik formába, mely még ismeretlen a Földön? Folyamatosság lesz, vagy hirtelen megjelenik valami új?... Vajon az emberi faj olyan lesz-e, mint bizonyos más fajok, melyek eltűntek a Földről?

Ekkor 1957-et írtunk.

Darwinnak több mint húsz évre volt szüksége, hogy meg merje írni, amit megértett Galapagoson: *A fajok eredete* 1859-ben jelent meg. És még akkor is úgy érezte, hogy olyan volt „mint bevallani egy gyilkosságot”. Anya történeteit hallgatva úgy éreztem magam, mint a sárkánygyíkjait megpillantó Darwin: „Ugyan már, létezhet ilyen dolog?” Mit fog a Biológia szólni, és mit fog az Orvostudomány? És a ...? Még sincs kétség. 19 évig hallgattam Anyát, Sri Aurobindo szellemi örökösét, aki mesélte tapasztalatait. Abban az időben nem fogtam fel teljesen szavai jelenetőségét. Azután, egy nap 1973-ban, 95 évesen elment, ott hagyva engem egy dokumentum hegyet bámulva, tele értelemmel és érthetlenséggel egyidejűleg. Hét évig tartott, míg átküzdöttem magam a dokumentumokon, öklömmel verve a falat, hívva Anyát az ostoba halálán túlról, – ahogy ő nevezte –, hogy segítsen nekem megfejteni titkát. Mégis, ott van a szemem előtt, teljesen nyíltan az *Ütemterv* lapjainak ezrein, de milyen értelemmel bír egy egér tapasztalata egy dinoszaurusz számára? Mégis tele van értelemmel, ott van, de egy kis indítójelre van szükség, hogy helyükre kerüljenek a kirakós játék darabjai. Még három kötetet is írtam¹ igyekezve követni a fonalat, és felrajzolni egy utat, az ember e megérthetetlen jövőjébe. Ó, hogy kínlódtam! Néha még Conan Doyle, Sherlock Holmes-a is voltam, nagyítóval és mentális logikával igyekezve megragadni valamit, ami megszűnt mentálisnak lenni. Anya a jövő faj történetéről szóló frusztráló, lenyűgöző rejtélyes krimi – hogyan készül egy jövő faj, hogyan emelkedik ki, milyen eszközökkel, milyen mechanizmusok révén? Aztán egy nap minden nyilvánvalóvá válik – de semmi sem láthatatlanabb, mint a nyilvánvaló, mert annyira közel van, hogy nem látod. Láthatnak valamit az egerek vagy a majmok az emberben? Azt kell gondolniuk, hogy a mi fára mászásunk sok kívánni valót hagy maga után, de...

1. Anya, I. kötet: *Az isteni materializmus*, II. kötet: *Az új faj*, III. kötet: *A halál mutációja*, fordítás franciából (New York: Institute for Evolutionary Research)

Tehát kutattam és elemeztem Anya kísérletét, de... Tágra nyitott szemmel bámultam – s hát igen, ez egy kicsit olyan, mint „bevalani egy gyilkosságot”. Nagyon is átéreztem, hogy mit értett ezen Darwin. Ez óriási kihívás fajunk és törvényei számára, és mégis logikus, természetes – de próbáld elmagyarázni egy egérnek, hogy a Homo sapiens természetes és logikus!

Az olvasó bevezetésének egyetlen módja ebbe a jövő fajról szóló rejtély-krimibe, hogy közzétesszük Anya bizonyító erejű tapasztalatait, nyíltan, cifrázás vagy megjegyzések nélkül, mint a laboratóriumi kísérleteket. Azután haladunk visszafelé, hogy kövessük a fonalat, ami azokhoz a bizonyító erejű tapasztalatokhoz vezetett, és aztután folytatjuk azokhoz, melyek a tapasztalatok egy új magjává fejlődtek ki, amíg a kirakós játék teljes nem lesz, és a következtetés elkerülhetetlen.

Nem fogunk foglalkozni semmiféle miszticizmussal vagy filozófiával, hinduval vagy mással, vagy bármilyen tudományos magyarázattal, mert hát mi is a hüllők tudománya egy ősmadár számára? Csak a kísérlet tényeivel fogunk foglalkozni, bármily furcsának is tűnhetnek azok. S mint Darwin Galagoson, egy alapvető kijelentéssel kezdjük, amit egyetlen evolúcionista sem fog tagadni. Anya első adata:

58.2811 – A fizikai Anyag fejlődik minden egyéni alakon keresztül, s egy nap képes lesz áthidalni a szakadékot a ma ismert fizikai élet és a megnyilvánulni vágyó szupramentális élet között.

A test a híd.

A test, vagyis a sejtek.

A sejtek az időhöz kötött mutációs elmélet szerint működnek, vagy talán másképpen?

Számtalan alig érzékelhető mutáció évezredekken keresztül, vagy

egy hirtelen változás, „a Föld csodája” – ahogy Anya mondaná – a fajok tündérmeséje?

Azonban egy tökéletesen biológiai és földhöz kötött tündérmese.

58.145 – Úgy tűnik, csak akkor tudunk megérteni, ha a testtel értünk meg.

54.214 – A tudás a test számára azt jelenti: képesnek lenni megtenni.¹

Anya a leghatalmasabb forradalom, melyet az ember véghezvitt attól a naptól fogva, hogy egy pleisztocénkori tisztás közepén az első emberszabású nekiállt számba venni a csillagokat, s kínzó gyötrelmeit.

1. A minden Anya idézet előtt álló szám az élmény teljes leírására vonatkozik, ahogy azok az *Anya Ütemtervében* szerepelnek (New York: Institute for Evolutionary Research). Az első két számjegy jelzi a bizonyos élmény évjárátát, itt 1954.

ANYA, másnéven Mirra Alfassa Párizsban született 1878-ban. Anyja egyiptomi, apja török. Egy évvel volt idősebb mint Einstein Anatole France kortársa, akivel osztozott finom iróniájában. Ez a „pozitivizmus” évszázada; apja és anyja „mindenre kiterjedő materialista”, a bankár és elsőrangú matematikus apa, valamint a nyolcvannyolc éves koráig Marx tanítvány anyja.

A kis Mirrának furcsa tapasztalatai voltak, amibe beletartozott a múlt és talán a jövő is; tíz évvel Pondicherry-i utazását megelőzően „álmában” megjelent Sri Aurobindo, akit „hindu istenségnek” vélt látomásában. Egyformán könnyedén bánt a magas matematikával, az ecsettel a festő álványnál, vagy a zongoránál ülve a billentyűkkel, Gustave Moreau, Rodin és Monet barátja. Nőül ment egy festőművészhez, akitől később elvált, hogy egy filozófus felesége legyen, aki elvitte őt Japánba és Kínába abban az időben, amikor Mao Ce-Tung első politikai esszéit írta, majd Pondicherrybe, ahol találkozott Sri Aurobindoval, akinél onnantól kezdve ott maradt. 30 évet töltött az ember közelében, aki a századfordulón bejelentette „az új evolúciót”: „Az ember egy átmeneti lény”. Sri Aurobindo 1950-ben bekövetkező halála után egy óriási ashram vezetőjének szerepében találta magát, ami úgy tűnt, befogadta a világ minden ellenállását. Belevetette magát a „sejtek jogájába”, és végül felfedezte a „nagy átjárót” a másik fajba. 1973-ban elszigetelten, félreértve, ellenállással és rosszakarattal körülvéve, 95 éves korában elhagyta testét.

„Nem gondolom, hogy valaha is létezett nálam bárki materialistább, az ezzel együttjáró gyakorlatias józan ésszel és pozitivizmustal” – mondta később, a sejtek tudatosságát kutató veszélyes élményei időszakában – „s most már értem, hogy miért voltam az! Csodálatosan megalapozta testem egyensúlyát. Az összes magyarázat, amit kerestem, mindig anyagi természetű volt; nyilvánvalónak tűnt nekem: nincs szükség misztikumra, vagy bármi hasonló dologra – az Anyag nyelvén kell megmagyaráznod. Így biztos vagyok

benne, hogy ennek semmi köze a misztikus álmodozásra való hajlamomhoz! Nem volt a testemben semmi, legkevésbé misztikus sem, hála Istennek!”